

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ, ΒΥΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΥΜΗΤΤΟΥ
ΔΑΝΙΗΛ

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ, ΒΥΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΥΜΗΤΤΟΥ

ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗ 2008

Ὁ Σταυρός στὸν Οὐρανό

Κείμενα:

Μητροπολίτου Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ
Δανιήλ

Στοιχειοθεσία, Ἐπιμέλεια Ἐκδόσεως:

Ἀδελφότης Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίου Ἰωάννου Προδρόμου Καρέα

Σειρά:

«Χριστολογικά» ἀριθμ. 9

Copyright:

Ἱερά Μητρόπολις Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ.
Λεωφόρος Ὑμηττοῦ 47-51, Τ.Κ. 161 21 Καισαριανή

Τηλ.: 210.72.24.123

www.imkby.gr e-mail: info@imkby.gr

ISBN: 978-960-98025-5-0

Καισαριανή 2008

ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ Α.Β.Ε.Ε.

Ἀρδηττοῦ 12-16, 116 36 Ἀθήνα

Τηλ.: 210.921.7513, 210.921.4820 • Fax: 210.923.7033

www.eptalofos.gr • e-mail: info@eptalofos.gr

Ὁ Σταυρός στὸν Οὐρανὸ

Τοῦ Μητροπολίτου Καζαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ἰμμητοῦ Δανιήλ

*Καὶ εἶδον ἐν μέσῳ τοῦ θρόνου
καὶ τῶν τεσσαρῶν ζώων
καὶ ἐν μέσῳ τῶν πρεσβυτέρων
ἄρνιον ἐσττικὸς ὡς ἐσφαγμένον*
(᾿Αποκαλύψεως ε΄ β).

Ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης περιγράφει μὲ συγκλονιστικές παραβολικὲς εἰκόνες σὲ ὄραμά του στὴν ᾿Αποκάλυψη (ε΄ β) τὴν θριαμβεύουσα στὸν οὐρανὸ Ἐκκλησία. Εἶδε στὸν οὐρανὸ νὰ στέκεται στό κέντρο τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ ἀνάμεσα σὲ πνευματικὰ ὄντα καὶ στοὺς σεσωσμένους ἕνα ἄρνιο πού φαινόταν, ὅτι ἦταν σφαγμένο, δηλαδή εἶχε τὰ σημάδια τῆς σφαγῆς του.

Ἄρνιον ὡς ἐσφαγμένον εἶναι ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς πού θυσιάσθηκε καὶ πέθανε στό σταυρό, πού ἀναστήθηκε ἀπὸ τοὺς νεκρούς καὶ πού δοξάζεται στὸν οὐρανὸ καὶ θά δοξάζεται στοὺς αἰῶνες τῶν αἰῶνων.

Ἡ εἰκόνα αὐτὴ τοῦ δοξασμένου θυσιασμένου ἀμνοῦ εἶναι γνωστὴ στὴν θεολογία, διότι εἰσήχθη προφητικὰ ἀπὸ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη:

α) Ὁ πασχάλιος ἀμνός τῶν Ἰσραηλιτῶν ἦταν εἰκόνα καί προτύπωση τοῦ σταυρωθέντος Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὅλα τά ἐπιμέρους στοιχεῖα τοῦ πασχάλιου ἀμνοῦ, ὅπως περιγράφονται στά σχετικά κείμενα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, βρῆκαν τήν σημασία καί ἐκπλήρωσή τους στόν σταυρωθέντα Κύριο Ἰησοῦ Χριστό.

Τό βιβλίό τῆς Ἐξόδου ἀναφέρει τίς ὁδηγίες τοῦ Θεοῦ πού δόθηκαν μέ τόν Μωυσῆ στους Ἰσραηλίτες:

«Εἶπε δέ Κύριος πρός Μωυσῆν καί Ἀαρῶν ἐν γῆ Αἰγύπτου λέγων, ὁ μήν οὗτος ὑμῖν ἀρχή μηνῶν, πρῶτος ἐστίν ὑμῖν ἐν τοῖς μηνί τοῦ ἐνιαυτοῦ. Λάλησον πρός πᾶσαν συναγωγὴν υἱῶν Ἰσραὴλ λέγων· τῇ δεκάτῃ τοῦ μηνός τούτου λαβέτωσαν ἕκαστος πρόβατον κατ' οἴκου πατριῶν, ἕκαστος πρόβατον κατ' οἰκίαν, ἐάν δέ ὀλιγοστοί ᾧσιν ἐν τῇ οἰκίᾳ, ὥστε μή εἶναι ἱκανούς εἰς πρόβατον, συλλήφεται μεθ' ἑαυτοῦ τόν γείτονα τόν πλησίον αὐτοῦ κατὰ ἀριθμόν ψυχῶν· ἕκαστος τό ἀρκοῦν αὐτῷ συναριθμησεται εἰς πρόβατον. Πρόβατον τέλειον, ἄρσεν, ἐνιαύσιον ἔσται ὑμῖν. ἀπό τῶν ἀρνῶν καί τῶν ἐρίφων λήψθε» (Ἐξόδου ιβ' 1 ἐξῆς).

Μετὰ φραση: «Εἶπε ὁ Κύριος πρός τόν Μωυσῆ καί τόν Ἀαρῶν, ὅταν ἀκόμη ἦταν στήν Αἴγυπτο. Ὁ μήνας αὐτός θά εἶναι γιά σᾶς ἀρχή τῶν ἄλλων μηνῶν, ὁ πρῶτος μεταξύ τῶν μηνῶν τοῦ ἔτους. Λάλησε πρός ὄλο τό πλῆθος τῶν Ἰσραηλιτῶν καί πές τους. Τήν δεκάτῃ ἡμέρα τοῦ μήνα αὐτοῦ θά πάρει κάθε οικογενειάρχης ἕνα πρόβατο γιά τήν οικογένειά του, γιά τό σπίτι του. Ἐάν τά μέλη τῆς οικογένειας εἶναι λίγα, ὥστε νά μήν μπορούν νά φᾶνε τό πρόβατο, ὁ οικογενειάρχης θά καλέσει ἀπό τήν οικογένεια τοῦ γείτονα ἀνάλογο ἀριθμό καί θά τοῦς μοιράσει ἀνάλογη μερίδα ἀπό τό πρόβατο. Τό πρόβατο θά εἶναι

ἀρτιμελές χωρίς σωματική βλάβη, ἀρσενικό, ἑνός ἔτους. Μπορείτε νά πάρετε ἀμνό ἢ ἐρίφιο».

Ἐὸ Ἀμνός ὑπῆρξε τύπος τοῦ θυσιασθέντος Χριστοῦ γιά τήν σωτηρία τοῦ κόσμου.

β) Ἐὸ Προφήτης Ἡσαΐας στήν προφητεία του γιά τό πάθος τοῦ Δούλου τοῦ Θεοῦ, δηλαδή τοῦ Μεσσία, συμβολίζει τήν ἐκούσια θυσία τοῦ Μεσσία μέ τό πρόβατο πού ἀδιαμαρτύρητα καί χωρίς ἀντίσταση ἀκολουθεῖ καί ὑπακούει στόν ποιμένα του, πού εἶτε τό ὄδηγεῖ στήν σφαγή εἶτε τό κουρεύει.

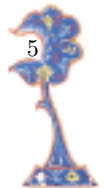
«Καί αὐτός διά τό κεκακῶσθαι οὐκ ἀνοίγει τό στόμα αὐτοῦ· ὡς πρόβατον ἐπί σφαγήν ἤχθη καί ὡς ἀμνός ἐναντίον τοῦ κείροντος αὐτόν ἄφωνος, οὕτως οὐκ ἀνοίγει τό στόμα» (Ἡσαΐου νγ´ 7).

Μετὰ φραση: «Καί αὐτός παρά τίς κακώσεις πού ὑπέστη, δέν ἀνοίξε τό στόμα του. Σάν ἄφωνο πρόβατο ὄδηγήθηκε στήν σφαγή. Σάν ἀμνός ἄφωνος ἐνώπιον ἐκεῖνου, ὁ ὁποῖος τόν κουρεύει, ἔτσι πορεύεται χωρίς νά ἀνοίγει τό στόμα του».

γ) Ὡς ἀμνό τοῦ Θεοῦ ἔδειξε μέ τό δάκτυλό του ὁ Πρόδρομος καί Βαπτιστής Ἰωάννης τόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, φανερώνοντας τήν ταυτότητά Του, ὅτι εἶναι δηλαδή ὁ Μεσσίας, πού εἶχε ὑποσχεθεῖ νά στείλει στόν κόσμο ὁ ἐπουράνιος Θεός, ὅπως ἀναφέρει στό εὐαγγέλιό του ὁ εὐαγγελιστής Ἰωάννης:

«Τῆ ἐπαύριον πάλιν εἰστήκει ὁ Ἰωάννης καί ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ δύο, καί ἐμβλέψας τῷ Ἰησοῦ περιπατοῦντι λέγει· Ἴδε ὁ ἀμνός τοῦ Θεοῦ» (Ἰωάννου α´ 35-36).

Μετὰ φραση: «Τήν ἄλλη μέρα, ὁ Ἰωάννης βλέπει

τόν Ἰησοῦ νά ἔρχεται πρὸς τό μέρος του καί λέει: Αὐτός εἶναι ὁ ἀμνός τοῦ Θεοῦ, πού παίρνει πάνω του τήν ἁμαρτία τῶν ἀνθρώπων. Καί καθώς εἶδε τόν Ἰησοῦ νά προσπερνάει, εἶπε: Αὐτός εἶναι ὁ Ἄμνός τοῦ Θεοῦ».

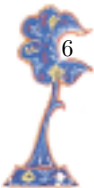
Στό Δοξαστικό τῆς Ἐνάτης Ὁρας τῶν Θεοφανείων περιπλέκεται ὑμνολογικά μεταξύ καί ἄλλων θεμάτων, καί αὐτή ἡ σημαντική μαρτυρία τοῦ Προδρόμου καί Βαπτιστοῦ Ἰωάννου γιά τό πρόσωπο τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ:

«Τήν χειρά σου τήν ἀφαμένην, τήν ἀκήρατον Κορυφήν τοῦ Δεσπότου, μεθ' ἧς καί δακτύλω αὐτόν, ἡμῖν καθυπέδειξας, ἔπαρον ὑπέρ ἡμῶν πρὸς αὐτόν Βαπτιστά, ὡς παρῶρησιαν ἔχων πολλήν· καί γάρ μείζων τῶν Προφητῶν ἀπάντων, ὑπ' αὐτοῦ μεμαρτύρησαι. Τούς ὀφθαλμούς σου πάλιν δέ, τούς τό Πανάγιον Πνεῦμα κατιδόντας, ὡς ἐν εἶδει περιστερᾶς κατελθόν, ἀναπέτασον πρὸς αὐτόν Βαπτιστά, ἵλεων ἡμῖν ἀπεργασάμενος. Καί δεῦρο στῆθι μεθ' ἡμῶν, ἐπισφραγίζων τόν ὕμνον, καί προεξάρχων τῆς πανηγύρεως».

δ) Τήν προφητεία τοῦ Ἡσαΐα περί τῆς θυσίας τοῦ Μεσσία ὡς ἀμνοῦ ἀναγίνωσκε ὁ ἐπίσημος Αἰθίοπας πού ἐπέστρεφε ἀπό τό προσκύνημά του στό Ἱεροσόλυμα καί τήν ἐρμήνευσε ὁ ἀπόστολος Φίλιππος κατά τήν διήγηση τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων.

«Ἡ δὲ περιοχὴ τῆς γραφῆς ἦν ἀνεγίνωσκεν ἦν αὕτη· ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη· καί ὡς ἀμνός ἐναντίον τοῦ κείραντος αὐτόν ἄφωνος, οὕτως οὐκ ἀνοίγει τό στόμα αὐτοῦ» (Πράξεων ἡ' 32).

Μετὰ φραση: Ἡ περικοπή τῆς Γραφῆς, πού διάβαζε, ἦταν ἡ ἐξῆς: Σάν πρόβατο ὀδηγήθηκε στή σφαγή, καί σάν τό ἀρνί πού παραμένει ἄφωνο μπροστά σ' αὐτόν πού τό κουρεύει, ἔτσι καί αὐτός δέν ἀνοίγει τό στόμα του.

ε) Ὁ ἀπόστολος Πέτρος τονίζει τὴν ἀναμαρτησία τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, παραλληλιζοντάς τὴν μὲ τὴν ἀκακία τοῦ προβάτου γιὰ νὰ ἐξάρει τὸ μέγεθος τῆς προσφορᾶς καὶ τῆς θυσίας Του, ὅτι, ἐνῶ ἦταν δίκαιος καὶ ἀναμάρτητος, ἐν τούτοις θυσιάσθηκε γιὰ ἀσεβεῖς καὶ ἁμαρτωλοὺς.

«Ὡς ἁμαρτίαν οὐκ ἐποίησεν, οὐδὲ εὐρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ» (Α΄ Πέτρου β΄ 22).

Μετὰ φραση: «Αὐτὸς ἁμαρτία δὲν ἔκανε, καὶ δόλος στό στόμα του δὲν βρέθηκε».

Αὐτὴ τὴν θεολογία ἀναπτύσσει ὁ ἀπόστολος Παῦλος ρητορικώτατα στὴν πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολὴ του ἐξαίροντας τὸ μέγεθος τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ γιὰ μᾶς, πού ἐκδηλώθηκε μὲ τὴν ἐθελούσια θυσία τοῦ δικαίου Ἰησοῦ Χριστοῦ γιὰ τοὺς «υἱοὺς τῆς ἀπειθείας» (Κολοσσαεῖς γ΄ 6).

«Ἔτι γὰρ Χριστὸς ὄντων ἡμῶν ἀσθενῶν κατὰ καιρὸν ὑπὲρ ἀσεβῶν ἀπέθανε· μόλις γὰρ ὑπὲρ δικαίου τις ἀποθανῆται· ὑπὲρ τοῦ ἀγαθοῦ τάχα τις καὶ τολμᾷ ἀποθανεῖν· συνίστησι δὲ τὴν ἑαυτοῦ ἀγάπην εἰς ἡμᾶς ὁ Θεὸς, ὅτι ἔτι ἁμαρτωλῶν ὄντων ἡμῶν Χριστὸς ὑπὲρ ἡμῶν ἀπέθανε. πολλῶ οὖν μᾶλλον δικαιωθέντες νῦν ἐν τῷ αἵματι αὐτοῦ σωθησόμεθα δι' αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ὀργῆς. εἰ γὰρ ἐχθροὶ ὄντες κατηλλάγημεν τῷ Θεῷ διὰ τοῦ θανάτου τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, πολλῶ μᾶλλον καταλλαγέντες σωθησόμεθα ἐν τῇ ζωῇ αὐτοῦ· οὐ μόνον δέ, ἀλλὰ καὶ καυχώμενοι ἐν τῷ Θεῷ διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ νῦν τὴν καταλλαγὴν ἐλάβομεν» (Πρὸς Ρωμαίους ε΄ 6-11).

Μετὰ φραση: «Ὁ Χριστὸς παρ' ὅλο πού ἤμασταν ἀκόμη ἀνίκανοι νὰ κάνουμε τὸ καλὸ, πέθανε γιὰ μᾶς, τοὺς ἀσεβεῖς ἀνθρώπους, στὸν προκαθορισμένο καιρὸ. Δύσκολα θὰ ἔδινε κανεὶς τὴ ζωὴ του ἀκόμη καὶ γιὰ ἓνα δίκαιο

άνθρωπο. Ίσως ἀποφάσιζε κανείς νά πεθάνει γιά κάποιον καλό άνθρωπο. Ὁ Θεός ὅμως ξεπερνώντας αὐτά τά ὅρια ἔδειξε τήν ἀγάπη του γιά μᾶς, γιατί ἐνῶ ἐμεῖς ζούσαμε ἀκόμα στήν ἁμαρτία, ὁ Χριστός ἔδωσε τή ζωή Του γιά μᾶς. Τώρα, λοιπόν, ἀφοῦ ὁ Θεός μᾶς ἀπάλλαξε ἀπό τήν καταδίκη, μέ τή μεσολάβηση τοῦ σταυρικοῦ θανάτου τοῦ Χριστοῦ, πολύ περισσότερο ὁ ἴδιος θά μᾶς σώσει κι ἀπό τή μέλλουσα ὀργή. Παρ' ὅ,τι ἤμασταν ἐχθροί μέ τό Θεό, μᾶς συμφιλίωσε μαζί Του ὁ σταυρικός θάνατος τοῦ Υἱοῦ Του· πολύ περισσότερο τώρα πού συμφιλιωθήκαμε, ἡ ζωή Του θά μᾶς χαρίσει τή σωτηρία. Κι ὅχι μόνο συμφιλιωθήκαμε, ἀλλά καί καυχώμαστε γιά τό Θεό, πού μᾶς ἔδωσε τώρα αὐτή τή συμφιλίωση μέσω τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ».

Ἡ ὕμνολογία τῆς Ἐκκλησίας μας υἱοθέτησε αὐτή τήν εἰκόνα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὡς ἀμνοῦ καί φάλλει:

«Ὁν ἐκήρυξεν Ἀμνόν Ἡσαΐας, ἔρχεται ἐπί σφαγῆν ἐκούσιον, καί τόν νῶτον δίδωσιν εἰς μάστιγας, τάς σιαγόνας εἰς ῥαπίσματα· τό δέ πρόσωπον οὐκ ἀπεστράφη, ἀπό αἰσχύνης ἐμπτυσμάτων· θανάτῳ δέ ἀσχήμονι καταδικάζεται· πάντα ὁ ἀναμάρτητος ἐκουσίως καταδέχεται, ἵνα πᾶσι δωρήσῃται τήν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν» (Δοξαστικόν τῶν Αἰῶνων τοῦ Ὁρθρου τῆς Μεγάλης Πέμπτης).

Ἡ εἰκόνα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὡς Ἀρνίου ἐσφαγμένου ἀπαντᾶται εἰκοσι ἐννέα φορές στήν Ἀποκάλυψη τοῦ Ἰωάννου, ὥστε στό βιβλίο αὐτό νά δεσπόζει ἡ θεολογία τῆς σταυρικής θυσίας τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἔτσι ἡ σταυρική θυσία τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ δέν περιορίζεται στήν ἐπίγεια καί ἐγκόσμια σημασία της. Ἀποτελεῖ τό κέντρο τῆς πνευματικῆς ζωῆς μας ἐδῶ στή γῆ καί συγχρόνως θά εἶναι τό κέντρο τῆς λατρείας μας στόν οὐρανό γιά πάντα.

Θά προσεγγίσουμε αυτή τήν θεολογία

1) Μέ τήν δύναμη τῆς σταυρικῆς θυσίας εἰσερχόμαστε στήν δόξα τῆς αἰωνιότητος.

Ἡ αἰώνια εὐγνωμοσύνη τῶν σεσωσμένων γι' αὐτή τήν αἰώνια σωτηρία τους ἐκφράζεται στούς λόγους τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου:

«Ἡ σωτηρία τῶ Θεῷ ἡμῶν τῶ καθημένῳ ἐπί τοῦ θρόνου καί τῶ Ἄρνιῳ» (Ἀποκαλύψεως ζ' 10).

Μετὰ φραση: «Ἡ σωτηρία εἶναι στά χέρια τοῦ Θεοῦ μας πού κάθεται στό θρόνο καί τοῦ Ἄρνιου».

Ἐο εὐαγγελιστής Ἰωάννης βλέπει τήν θριαμβεύουσα στόν οὐρανό Ἐκκλησία, τούς σεσωσμένους, νά φάλλουν καί νά εὐχαριστοῦν τόν Θεό γιά τήν σωτηρία τους καί νά ὁμολογοῦν, ὅτι αὐτή ἀνήκει στόν Θεό καί στό Ἄρνιο. Σ' Αὐτούς ὀφείλεται ἡ σωτηρία πού δωρήθηκε στά μέλη τῆς θριαμβεύουσας Ἐκκλησίας:

«Μετὰ ταῦτα εἶδον, καί ἰδοὺ ὄχλος πολὺς, ὃν ἀριθμῆσαι αὐτὸν οὐδεὶς ἐδύνατο, ἐκ παντὸς ἔθνους καί φυλῶν καί λαῶν καί γλωσσῶν, ἐστῶτας ἐνώπιον τοῦ θρόνου καί ἐνώπιον τοῦ ἄρνιου, περιβεβλημένους στολὰς λευκάς, καί φοίνικες ἐν ταῖς χερσίν αὐτῶν· καί κράζουσι φωνῇ μεγάλη λέγοντες· Ἡ σωτηρία τῶ Θεῷ ἡμῶν τῶ καθημένῳ ἐπί τοῦ θρόνου καί τῶ ἄρνιῳ. καί πάντες οἱ ἄγγελοι εἰστήκεισαν κύκλῳ τοῦ θρόνου καί τῶν πρεσβυτέρων καί τῶν τεσσάρων ζώων, καί ἔπεσαν ἐνώπιον τοῦ θρόνου ἐπί τὰ πρόσωπα αὐτῶν καί προσεκύνησαν τῶ Θεῷ. λέγοντες· ἀμήν· ἡ εὐλογία καί ἡ δόξα καί ἡ σοφία καί ἡ εὐχαριστία καί ἡ τιμὴ καί ἡ δύναμις καί ἡ ἰσχὺς τῶ Θεῷ ἡμῶν εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων· ἀμήν. Καί ἀπεκρίθη εἰς ἐκ τῶν πρεσβυτέρων λέγων μοι· Οὗτοι οἱ περιβεβλημένοι τὰς στολὰς τὰς λευκάς

τίνες εἰσὶ καὶ πόθεν ἦλθον; καὶ εἶρηκα αὐτῶ· Κύριέ μου, σὺ οἶδας. καὶ εἶπέ μοι· Οὗτοί εἰσιν οἱ ἐρχόμενοι ἐκ τῆς θλίψεως τῆς μεγάλης, καὶ ἔπλυναν τὰς στολὰς αὐτῶν καὶ ἐλεύκαναν αὐτὰς ἐν τῷ αἵματι τοῦ ἁρνίου. διὰ τοῦτο εἰσιν ἐνώπιον τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ καὶ λατρεύουσιν αὐτῶ ἡμέρας καὶ νυκτὸς ἐν τῷ ναῶ αὐτοῦ. καὶ ὁ καθήμενος ἐπὶ τοῦ θρόνου σκηνώσει ἐπ' αὐτούς» (Ἀποκαλύψεως ζ' 9-15).

Μετὰ φραση: «Ὑστερα ὅμως ἀπὸ αὐτά, εἶδα ἕνα ἀμέτρητο πλῆθος πού κανεῖς δέν ἦταν σέ θέση νά τό μετρήσει ἀπὸ κάθε ἔθνος, φυλή, λαὸ καὶ γλώσσα, νά στέκεται μπροστά στόν θρόνο καὶ στό Ἅρνιο· φοροῦσαν λευκὲς στολές, κρατοῦσαν φοινικόκλαδα στά χέρια τους καὶ ἔκραζαν μέ δυνατὴ φωνή: Ἡ σωτηρία εἶναι στά χέρια τοῦ Θεοῦ μας πού κάθεται στό θρόνο καὶ τοῦ Ἅρνίου. Ὅλοι οἱ ἄγγελοι πού στέκονταν γύρω ἀπὸ τὸν θρόνο, ἀπὸ τοὺς πρεσβυτέρους κι ἀπὸ τὰ τέσσερα ὄντα, ἔπεσαν μπροστά στόν θρόνο μέ τὰ πρόσωπα καταγῆς καὶ προσκύνησαν τὸν Θεό, λέγοντας: Ἀληθινά, εὐλογία καὶ δόξα καὶ σοφία, εὐχαριστία καὶ τιμὴ καὶ δύναμη καὶ ἰσχύς ἀνήκουν γιὰ πάντα στόν Θεό μας. Ἀμήν. Τότε ἕνας ἀπὸ τοὺς πρεσβυτέρους μοῦ εἶπε: Ποιοὶ εἶναι αὐτοὶ πού φοροῦν λευκὲς στολές καὶ ἀπὸ ποῦ ἦρθαν; Κι ἐγὼ τοῦ εἶπα: Κύριε μου, σὺ ξέρεις. Τότε αὐτός μοῦ εἶπε: Αὐτοὶ εἶναι ἐκεῖνοι πού πέρασαν τό μεγάλο διωγμό· ἔπλυναν τὴν στολὴ τους καὶ τὴν λεύκαναν μέ τό αἷμα τοῦ Ἅρνίου. Γι' αὐτὸ στέκονται μπρὸς τὸ θρόνο τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν λατρεύουν μέρα καὶ νύχτα στόν ναὸ του, κι αὐτός πού κάθεται στόν θρόνο θά ἴναι πάντα μαζί τους».

Τό μήνυμα τῆς παρηγοριᾶς καὶ τῆς ἐλπίδας πού ἀπευθύνει ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης στοὺς πιστοὺς μ' αὐτὸ τό ὄραμά του εἶναι, ὅτι ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ὁ

ἔνδοξος νικητής καί ὅτι θά μετάσχουν στήν αἰώνια δόξα Του ὅσοι «ἔπλυναν τὰς στολὰς αὐτῶν καί ἐλεύκαναν αὐτάς ἐν τῷ αἵματι τοῦ ἀρνίου» (Ἀποκαλύψεως ζ' 14).

Πράγματι αὐτή τήν ἀλήθεια τονίζει καί ὁ ἀπόστολος Παῦλος γράφοντας στήν πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολή του:

«Τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ὃς διὰ Πνεύματος αἰωνίου ἐαυτὸν προσήνεγκεν ἄμωμον τῷ Θεῷ, καθαρῆι τὴν συνείδησιν ὑμῶν ἀπὸ νεκρῶν ἔργων εἰς τὸ λατρεύειν Θεῷ ζῶντι» (Ἑβραίους θ' 14).

Μετάφραση: «Τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος ἔχοντας τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ πρόσφερε τὸ ἑαυτό του ἀφεγάδιαστη θυσία στὸν Θεό, θά καθαρῆσει τὴν συνείδησή μας ἀπὸ τὰ ἔργα πού ὀδηγοῦν στὸν θάνατο, ὥστε νά μπορούμε νά λατρεύσουμε τὸν ἀληθινὸ Θεό».

Ὁ μολυσμὸς τῆς ἁμαρτίας πού ρυπαίνει τίς ψυχές μας μόνο μέ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ καθαρῆζεται. Σ' αὐτὸ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ ἀποπλύνονται οἱ ἁμαρτίες ὅλων τῶν ἀνθρώπων.

Ὅταν οἱ λειτουργοὶ συστέλλουν τὰ ἅγια στήν Θεία Λειτουργία, ἐνώνουν δηλαδή τὸ σῶμα καί τὸ αἷμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ στό ἅγιο Ποτήριο, καί ρίχνουν μέσα στό ἅγιο Ποτήριο τίς ψίχες πού ἐξήχθησαν ἀπὸ τὸ πρόσφορο καί τοποθετήθηκαν στό ἅγιο δισκάριο κατὰ τὴν Προσκομιδὴ τῶν τιμίων δώρων καί ἀντιπροσωπεύουν τίς ψυχές τῶν μνημονευμένων χριστιανῶν, ζώντων καί τεθνεώτων, λένε:

«Ἀπόπλυνον Κύριε τὰ ἁμαρτήματα τῶν ἐνθάδε μνημονευθέντων δούλων σου».

Αὐτὸ πού διδάσκουν οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι πραγματοποιεῖται κατὰ τὴν Θεία Λειτουργία καί συγκεκριμένως, ὅταν τρῶμε τὸ ἅγιο Σῶμα καί πίνουμε τὸ τίμιο Αἷμα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τὸ ἅγιο Σῶμα καί τίμιο Αἷμα

τοῦ Χριστοῦ πού θυσιάσθηκε κατά τόν ἄδικο ἐκούσιο θάνατό Του μᾶς ἀποκαθιστᾶ, μᾶς δικαιώνει, ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καί στήν αἰώνια πνευματική βασιλεία Του.

Οὔτε ἡ ἀξία μας, οὔτε τά ἔργα μας, οὔτε ἡ καταγωγὴ μας μποροῦν νά μᾶς ἀποκαταστήσουν στήν πνευματική καί αἰώνια βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

«Χάριτί ἐστε σεσωσμένοι» (Ἐφεσίους β΄ 5) θά κηρύξει μεγαλοφώνως ὁ Ἀπόστολος Παῦλος.

2) Μία ἄλλη πτυχή αὐτῆς τῆς θεολογίας τῆς Ἀποκαλύψεως γιὰ τήν σταυρική θυσία τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι, ὅτι ὁ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ θάνατος τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ἡ λυτρωτικὴ θυσία Του θά εἶναι τό κέντρο τῆς αἰώνιας λατρείας τῶν σεσωσμένων·

Διαπιστώνει ὁ εὐαγγελιστῆς Ἰωάννης:

«Καί ναόν οὐκ εἶδον ἐν αὐτῇ· ὁ γὰρ Κύριος ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ ναὸς αὐτῆς ἐστι, καί τὸ ἄρνιον» (Ἀποκαλύψεως κα΄ 22).

Μετὰ φραση: «Δέν εἶδα ναό σ' αὐτὴ τὴν πολιτεία, γιατί ναὸς τῆς εἶναι ὁ Κύριος, ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτορας, καί τό Ἄρνιο».

Στόν οὐρανό, τόν κατ' ἐξοχή χῶρο λατρείας τοῦ Θεοῦ, δέν ὑπάρχει ναός. Ἐπειδὴ ὁ ἴδιος ὁ Παντοκράτορας Θεὸς εἶναι ὁ ναὸς τῆς Ἐκκλησίας τῶν σεσωσμένων ἀνθρώπων κατὰ τόν λόγο Του «κἀγὼ εἰσδέξομαι ὑμᾶς» (Β΄ Κορινθίους στ΄ 17) καί ἡ μόνη λατρεία εἶναι γιὰ τήν σταυρική θυσία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Αὐτὴ τὴν σταυρική θυσία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ βιώνουμε μυστικά, ὅταν τελοῦμε στήν γῆ τὴν Θεία Λειτουργία.

Ἡ εὐχή τῆς ἁγίας ἀναφορᾶς ἀναφέρει: «Μεμνημένοι

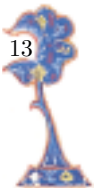
τοίνυν τῆς σωτηρίου ταύτης ἐντολῆς καί πάντων τῶν ὑπέρ ἡμῶν γεγεννημένων τοῦ σταυροῦ, τοῦ τάφου, τῆς τριημέρου ἀναστάσεως, τῆς εἰς οὐρανούς ἀναβάσεως, τῆς ἐκ δεξιῶν καθέδρας, τῆς δευτέρας καί ἐνδόξου πάλιν παρουσίας τά σά ἐκ τῶν σῶν σοί προσφέρομεν κατά πάντα καί διά πάντα».

3) Ὁ ἐπί σταυροῦ λυτρωτικός θάνατος τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ θά εἶναι τό περιεχόμενο τῆς αἰώνιας ὕμνωδίας μας.

Ὁ εὐαγγελιστής Ἰωάννης βλέπει καί ἀκούει ἀπό τόν οὐρανό τήν αἰώνια ὕμνωδία τῶν σεσωσμένων πού ἀντηχεῖ στόν οὐρανό καί τήν καταγράφει:

«Καί εἶδον ἐν μέσῳ τοῦ θρόνου καί τῶν τεσσάρων ζώων καί ἐν μέσῳ τῶν πρεσβυτέρων ἄρνιον ἐστηκός ὡς ἐσφαγμένον, ἔχον κέρατα ἑπτὰ καί ὀφθαλμούς ἑπτά, ἃ εἶσι τὰ ἑπτὰ πνεύματα τοῦ Θεοῦ ἀποστελλόμενα εἰς πᾶσαν τήν γῆν. καί ἦλθε καί εἴληφεν ἐκ τῆς δεξιᾶς τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ θρόνου. καί ὅτε ἔλαβε τό βιβλίον, τὰ τέσσαρα ζῶα καί οἱ εἴκοσι τέσσαρες πρεσβύτεροι ἔπεσαν ἐνώπιον τοῦ ἄρνιου, ἔχοντες ἕκαστος κιθάραν καί φιάλας χρυσᾶς γεμούσας θυμιαμάτων, αἱ εἶσιν αἱ προσευχαί τῶν ἁγίων· καί ᾄδουσιν ᾠδὴν καινὴν λέγοντες· Ὁ ἄξιός ἐστι λαβεῖν τό βιβλίον καί ἀνοῖξαι τὰς σφραγίδας αὐτοῦ, ὅτι ἐσφάγη καί ἠγόρασας τῷ Θεῷ ἡμᾶς ἐν τῷ αἵματι σου ἐκ πάσης φυλῆς καί γλώσσης καί λαοῦ καί ἔθνους, καί ἐποίησας αὐτούς τῷ Θεῷ ἡμῶν βασιλεῖς καί ἱερεῖς, καί βασιλεύσουσιν ἐπὶ τῆς γῆς. καί εἶδον καί ἤκουσα ὡς φωνὴν ἁγγέλων πολλῶν κύκλω τοῦ θρόνου καί τῶν ζώων καί τῶν πρεσβυτέρων, καί ἦν ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν μυριάδες μυριάδων καί χιλιάδες χιλιάδων, λέγοντες φωνῇ μεγάλῃ·

Ἄξιόν ἐστι τὸ ἄρνιον τὸ ἐσφαγμένον λαβεῖν τὴν δύναμιν καὶ τὸν πλοῦτον καὶ σοφίαν καὶ ἰσχὺν καὶ τιμὴν καὶ δόξαν καὶ εὐλογία. καὶ πᾶν κτίσμα ὃ ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ὑποκάτω τῆς γῆς καὶ ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἐστί, καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς πάντα, ἤκουσα λέγοντας· Τῷ καθημένῳ ἐπὶ τοῦ θρόνου καὶ τῷ ἄρνιῳ ἡ εὐλογία καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. καὶ τὰ τέσσαρα ζῶα ἔλεγον· Ἀμήν· καὶ οἱ πρεσβύτεροι ἔπεσαν καὶ προσεκύνησαν» (Ἀποκαλύψεως ε' 6-14).

Μετὰ φραση: «Εἶδα τότε μπροστά στό θρόνο καὶ στό μέσο τῶν τεσσάρων ὄντων καὶ στό μέσο τῶν πρεσβυτέρων, νά στέκεται ἓνα Ἄρνιο. Ἔμοιαζε νά τό ἔχουν θυσιάσει. Εἶχε ἑφτά κέρατα καὶ ἑφτά μάτια, αὐτά εἶναι τὰ ἑφτά πνεύματα τοῦ Θεοῦ, πού ἀποστέλλονται σ' ὅλη τή γῆ. Τό Ἄρνιο πῆγε καὶ πῆρε τό κυλινδρικό βιβλίο ἀπό τό δεξι χέρι ἐκείνου πού κάθεται στό θρόνο. Ὅταν πῆρε τό βιβλίο, τὰ τέσσερα ὄντα καὶ οἱ εἴκοσι τέσσερις πρεσβύτεροι ἔπεσαν μπροστά στό Ἄρνιο. Καθένας τους κρατοῦσε μία κιθάρα καὶ χρυσά θυμιατήρια γεμᾶτα θυμίαμα —αὐτά εἶναι οἱ προσευχές τῶν πιστῶν— κι ἔφελναν ἓναν καινούργιο ὕμνο. Εἶσαι ἄξιος νά πάρεις τό βιβλίο καὶ ν' ἀνοίξεις τίς σφραγίδες του. Γιατί θυσιάστηκες καὶ μέ τό αἷμα σου μᾶς ἐξαγόρασες γιά τό Θεό, ἀπό κάθε φυλή, γλώσσα, λαό καὶ ἔθνος. Βασιλιάδες τούς ἔκανες αὐτούς καὶ ἱερεῖς νά λατρεύουν τό Θεό μας. Θά γίνουν κυρίαρχοι πάνω στή γῆ. Ὅστερα εἶδα κι ἄκουσα μία χορωδία γύρω ἀπό τό θρόνο, τὰ τέσσερα ὄντα καὶ τούς πρεσβυτέρους· τήν ἀποτελοῦσαν ἓνα ἀναρίθμητο πλῆθος ἀγγέλων, πού ἔλεγον μέ δυνατὴ φωνή: Τό Ἄρνιο πού θυσιάστηκε εἶναι ἄξιο νά λάβει δύναμη, πλοῦτο καὶ σοφία, ἰσχύ, τιμὴ, δόξα κι εὐλογία. Κι ὕστερα ἄκουσα ὅλα τὰ πλάσματα τοῦ σύμπαντος στόν οὐρανό, στήν γῆ, καὶ κάτω ἀπό τήν γῆ καὶ μέσα

στήν θάλασσα, ὅλα αὐτά τ' ἄκουσα νά ὑμονολογοῦν: Αὐτός πού κάθεται στόν θρόνο καί τό Ἄρνιο νά ναι γιά πάντα εὐλογημένοι, τιμημένοι, δοξασμένοι κι ἰσχυροί. Τά τέσσερα ὄντα ἀπάντησαν: Ἄμην. Κι οἱ πρεσβύτεροι ἔπεσαν καί προσκύνησαν».

Οἱ ἄνθρωποι στήν γῆ φάλλουν πολλούς ὕμνους καί μέ ποικιλία μουσικῆς. Πάντοτε θά συνθέτουν νέους ὕμνους γιά νά ἐκφράσουν ὅλη τήν εὐχαριστία τους καί τήν λατρεία τους στόν Κύριο τῆς δόξης.

Αὐτό θά συμβαίνει μέχρις ὅτου ὅλοι θά φάλλουν ἕνα καινούργιο ὕμνο τήν καινή ᾠδή πού ἀπευθύνεται σ' Ἐκεῖνον πού «ἐσφάγη καί ἠγόρασεν τῷ Θεῷ ἡμᾶς ἐν τῷ αἵματί Του» (Ἁποκαλύψεως ε' 9).

Ὁ εὐαγγελιστής Ἰωάννης ἀνατρέπει τίς μάταιες ἀντιλήψεις ὅσων πολεμοῦν τόν Ἰησοῦ Χριστό, τό εὐαγγέλιό Του, τήν ἐκκλησία Του, τούς μαθητές Του, φανερώνοντας προφητικά μέ τήν δύναμη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τόν θρίαμβο τοῦ Σταυρωθέντος Ἰησοῦ Χριστοῦ γιά νά μή δειλιοῦν οἱ πιστοί καί νά μή ἐγκαταλείπουν τόν πνευματικό ἀγῶνα τους, ὅσο ὀδυνηρές καί ἄν εἶναι οἱ δοκιμασίες τῆς ζωῆς, ὅσο ἀνελέητος κι ἄν εἶναι ὁ πόλεμος τῆς ἀμαρτίας κατά τῶν πιστῶν, κατά τῆς Ἐκκλησίας. Ἕνας θά δοξάζεται αἰώνια, ὁ Νικητής τοῦ θανάτου ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

4) Ὁ ἐπί σταυροῦ θάνατος τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ θά εἶναι ἡ πηγή τῆς ζωῆς στήν αἰώνια βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Ὁ ἄνθρωπος διψᾷ γιά τήν ἀληθινή ζωή. Ἐπιθυμεῖ νά ζήσει αὐθεντικά κατά Θεόν. Λαχταρᾷ νά κορέσει τήν δίψα του γιά ζωή σύμφωνα μέ τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ. Πολλοί ὅμως ἀπατῶνται ἐδῶ στήν γῆ καί μένουν διψασμένοι μέ τήν ψευδαίσθηση ὅτι ζοῦν. Εἶναι οἱ πεινῶντες καί

διφῶντες κατά τόν λόγο τοῦ Κυρίου «οἱ πεινῶντες καί διψῶντες τήν δικαιοσύνην» (Ματθαίου ε΄ 6).

Στόν οὐρανό ὅμως ὑπάρχει ποταμός πού τό νερό του λάμπει ὅπως τό κρύσταλλο καί πηγάζει ἀπό τόν θρόνο τοῦ σταυρωμένου Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ. «Αὕτη δέ ἐστίν ἡ αἰώνιος ζωή» (Ἰωάννου ιζ΄ 3) πού προσφέρθηκε ἀπό τόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό. Ἀπ' αὐτό τόν ποταμό τῆς ζωῆς ἀρδεύονται οἱ πιστοί καί ὅταν ζοῦν στήν γῆ κατά τήν παροῦσα ζωή καί στήν αἰωνιότητα.

«Καί ἔδειξέ μοι ποταμόν ὕδατος ζωῆς λαμπρόν ὡς κρύσταλλον, ἐκπορευόμενον ἐκ τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ καί τοῦ ἀρνίου. ἐν μέσῳ τῆς πλατείας αὐτῆς καί τοῦ ποταμοῦ ἐντεῦθεν καί ἐκεῖθεν ξύλον ζωῆς, ποιοῦν καρποὺς δώδεκα, κατὰ μῆνα ἕκαστον ἀποδιδούν τόν καρπὸν αὐτοῦ, καί τὰ φύλλα τοῦ ξύλου εἰς θεραπείαν τῶν ἐθνῶν. καί πᾶν κατὰ-θεμα οὐκ ἔσται ἔτι· καί ὁ θρόνος τοῦ Θεοῦ καί τοῦ ἀρνίου ἐν αὐτῇ ἔσται, καί οἱ δούλοι αὐτοῦ λατρεύσουσιν αὐτῶ καί ὄφονται τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, καί τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν. καί νύξ οὐκ ἔσται ἔτι, καί οὐ χρεία λύχνου καί φωτὸς ἡλίου, ὅτι Κύριος ὁ Θεὸς φωτιεῖ αὐτούς, καί βασιλεύσουσιν εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων» (Ἀποκαλύψεως κβ΄ 1-5).

Μετὰ φραση: «Ὑστερα ἄγγελος μοῦ ἔδειξε τό ποτάμι μέ τό ζωογόνο νερό, λαμπερό σάν κρύσταλλο, νά ἀναβλύζει ἀπό τό θρόνο τοῦ Θεοῦ καί τοῦ Ἀρνίου. Στή μέση τῆς πλατείας ἀπό δῶ κι ἀπό κεῖ ἀπό τό ποτάμι, ἦταν τό δέντρο τῆς ζωῆς, πού καρποφορεῖ δώδεκα φορές, μία κάθε μῆνα, καί πού τά φύλλα του χρησιμεύουν γιά τή θεραπεία τῶν ἐθνῶν. Καμία ἀφορμή γιά κατάρρα δέ θά ὑπάρχει πιά ἐκεῖ. Ὁ θρόνος τοῦ Θεοῦ καί τοῦ Ἀρνίου θά βρίσκονται σ αὐτή, κι οἱ δούλοι του θά τόν λατρεύσουν.

Θά τό βλέπουν κατά πρόσωπο καί θά ἔχουν τό ὄνομά του στά μέτωπά τους. Νύχτα δέ θά ὑπάρχει πιά, καί δέ θά χρειάζεται τό φῶς τοῦ λυχναριοῦ ἢ τοῦ ἡλίου, γιατί ὁ Κύριος ὁ Θεός θά φέγγει πάνω τους, καί θά βασιλέφουν αἰώνια».

Ἐπ' αὐτή τήν θυσία θά τρέφονται αἰώνια οἱ πολίτες ἐκείνης τῆς αἰώνιας πόλεως.

5) Ὁ σταυρωμένος Κύριος μας Ἰησοῦς Χριστός θά κυβερνᾷ αἰώνια. Μέ τήν δύναμη τοῦ σταυρικοῦ Του θανάτου ἀναγνωρίσθηκε αἰώνιος βασιλέας καί κυβερνήτης.

Στήν βασιλεία τοῦ Θεοῦ θά καταργηθεῖ πᾶσα ἀρχή καί ἐξουσία ἐγκόσμια. Ἐνας θά βασιλεύει καί θά κυβερνᾷ. Ποιός; Ἰδοῦ αὐτός περιγραφόμενος

α) «Καί εὐθέως ἐγενόμην ἐν πνεύματι· καί ἰδοῦ θρόνος ἔκειτο ἐν τῷ οὐρανῷ, καί ἐπὶ τὸν θρόνον καθήμενος, ὅμοιος ὄρασει λίθω ἰάσπιδι καί σαρκίῳ· καί ἴρις κυκλόθεν τοῦ θρόνου, ὁμοίως ὄρασις σμαραγδίνων» (Ἀποκαλύψεως δ' 2-3).

Μετάφραση: «Ἀμέσως τότε μέ συνάρπασε τό Πνεῦμα καί εἶδα ἓνα θρόνο στόν οὐρανό καί κάποιον νά κάθεται στόν θρόνο. Εἶχε θωριά πού ἄστραφτε ὅπως ὁ ἴασπις καί τό σάρδιο, τά πολύτιμα πετράδια. Ἐνα φωτεινό τόξο περικύκλωνε τό θρόνο, πού λαμπύριζε σάν τό σμαράγδι».

β) «Καί εἶδον ἐν μέσῳ τοῦ θρόνου καί τῶν τεσσάρων ζώων καί ἐν μέσῳ τῶν πρεσβυτέρων ἄρνιον ἐστηκός ὡς ἐσφαγμένον, ἔχον κέρατα ἑπτὰ καί ὀφθαλμοὺς ἑπτὰ, ἃ εἶσι τὰ ἑπτὰ πνεύματα τοῦ Θεοῦ ἀποστελλόμενα εἰς πᾶσαν τήν γῆν. καί ἦλθε καί εἴληφεν ἐκ τῆς δεξιᾶς τοῦ καθήμενου ἐπὶ τοῦ θρόνου» (Ἀποκαλύψεως ε' 6-7).

Μετάφραση: «Είδα τότε μπροστά στον θρόνο και στό μέσο τῶν τεσσάρων ὄντων και στό μέσο τῶν πρεσβυτέρων, νά στέκεται ἕνα Ἄρνιο. Ἐμοιαζε νά τό ἔχουν θυσιάσει. Εἶχε ἑφτά κέρατα και ἑφτά μάτια, αὐτά εἶναι τά ἑφτά πνεύματα τοῦ Θεοῦ πού ἀποστέλλονται σ ὅλη τή γῆ. Τό Ἄρνιο πῆγε και πῆρε τό κυλινδρικό βιβλίο ἀπό τό δεξι χέρι ἐκείνου πού κάθεται στό θρόνο».

γ) «Ὅτι τό ἄρνιον τό ἀνά μέσον τοῦ θρόνου ποιμαίνει αὐτούς, και ὁδηγήσει αὐτούς ἐπί ζωῆς πηγᾶς ὕδατων, και ἐξαλείψει ὁ Θεός πᾶν δάκρυον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν» (Ἀποκαλύψεως ζ´ 17).

Μετάφραση: «Τό Ἄρνιο πού εἶναι στή μέση τοῦ θρόνου σάν καλός βοσκός θά τούς κατευθύνει, και θά τούς ὁδηγήσει στήν πηγή τῆς ζωῆς. Ὁ Θεός θά ἐξαφανίσει κάθε δάκρυ ἀπό τά μάτια τους».

Αὐτός εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός ὁ Ὅποιος μετά τήν ἀνάστασή Του, ὅταν ἐμφανίσθηκε στους μαθητές Του εἶπε: «και ἐδόθη μοι πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῶ και ἐπί γῆς» (Ματθαίου κη´ 18).

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος στόν χριστολογικό ὕμνο του τῆς πρὸς Φιλιππησίους ἐπιστολῆς του συνδυάζει τήν ταπεινώση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ κατά τήν σταυρική θυσία Του και τήν αἰώνια δόξα Του:

«Τοῦτο φρονεῖσθω ἐν ὑμῖν ὁ και ἐν Χριστῶ Ἰησοῦ, ὃς ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχων οὐχ ἄρπαγμόν ἠγήσατο τό εἶναι ἴσα Θεῶ, ἀλλ´ ἐαυτὸν ἐκένωσε μορφῇ δούλου λαβῶν, ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων γενόμενος, και σχήματι εὐρεθεῖς ὡς ἄνθρωπος ἐταπεινώσεν ἐαυτὸν γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δὲ σταυροῦ. διὸ και ὁ Θεός αὐτὸν ὑπερῴωσε και ἐχαρίσατο αὐτῶ ὄνομα τό ὑπὲρ πᾶν ὄνομα,

ἵνα ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ πᾶν γόνυ κάμψη ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων, καὶ πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσεται ὅτι Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς δόξαν Θεοῦ πατρὸς» (Πρὸς Φιλιππησίους β' 5-11).

Μετὰ φραση: «Νά ὑπάρχει μεταξὺ σας τό ἴδιο φρόνημα πού εἶχε κι ὁ Ἰησοῦς Χριστός ὁ ὁποῖος, ἄν καί ἦταν Θεός, δέ θεώρησε τήν ἰσότητά του μέ τόν Θεό ἀποτέλεσμα ἀρπαγῆς, ἀλλά τά ἀπαρνήθηκε ὅλα, πῆρε μορφή δούλου κι ἔγινε ἄνθρωπος καί ὄντας πραγματικός ἄνθρωπος ταπεινώθηκε θεληματικά ὑπακούοντας μέχρι θανάτου, καί μάλιστα θανάτου σταυρικοῦ. Γι' αὐτό καί ὁ Θεός τόν ἀνέβασε πολύ ψηλά καί τοῦ χάρισε τό ὄνομα πού εἶναι πάνω ἀπ' ὅλα τά ὀνόματα. Κι ἔτσι, στό ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ ὅλα τά ἐπουράνια, τά ἐπίγεια καί τά ὑποχθόνια θά προσκυνήσουν καί κάθε γλῶσσα θά ὁμολογήσει ὅτι ὁ Κύριος εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός, γιά νά δοξάζεται ἔτσι ὁ Θεός Πατέρας».

6) Ἡ ἀήττητη καί νικητήρια δύναμη τῆς σταυρικῆς θυσίας τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καί οἱ πιστοί θά νικήσουν τόν διάβολο καί τήν ἁμαρτία τοῦ θανάτου.

Αὐτός πού ἐξῆλθε στό Γολγοθᾶ «νικῶν καί ἵνα νικήσῃ» (Ἀποκαλύψεως στ' 2) εἶναι ὁ Νικητής πού ὑπόσχεται νίκες καί ἔπαθλα σ' ὅλους τούς νικητές μαθητές Του, ὅπως ἀναφέρεται στους Ἀγγέλους τῶν ἑπτὰ Ἐκκλησιῶν τῆς Ἀποκαλύψεως.

Στόν Ἀγγέλο τῆς Ἐφέσου «Τῷ νικῶντι δώσω αὐτῷ φαγεῖν ἐκ τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς, ὃ ἐστίν ἐν τῷ παραδείσῳ τοῦ Θεοῦ μου» (Ἀποκαλύψεως β' 7).

Μετὰ φραση: «Σ' ὅποιον νικήσει θά δώσω νά φάει τόν καρπό ἀπό τό δέντρο τῆς ζωῆς πού βρίσκεται στό Παράδεισο τοῦ Θεοῦ μας».

Στόν ἄγγελο τῆς Σμύρνης «ὁ νικῶν οὐ μὴ ἀδικηθῆ ἔκ τοῦ θανάτου τοῦ δευτέρου» (Ἀποκαλύψεως β' 11).

Μετὰ φραση: «Τόν νικητὴ δέν θά μπορέσει νά τό πειράξει ὁ δεύτερος θάνατος».

Στόν ἄγγελο τῆς Περγάμου «Τῷ νικῶντι δώσω αὐτῷ τοῦ μάννα τοῦ κεκρυμμένου, καί δώσω αὐτῷ φῆφον λευκήν, καί ἐπὶ τὴν φῆφον ὄνομα καινὸν γεγραμμένον, ὃ οὐδεὶς οἶδεν εἰ μὴ ὁ λαμβάνων» (Ἀποκαλύψεως β' 17).

Μετὰ φραση: «Ὅποιος νικήσει θά τοῦ δώσω ἀπό τό κρυμμένο μάννα. Θά τοῦ δώσω καί μία ἄσπρη ψηφίδα, μ' ἓνα καινούργιο ὄνομα γραμμένο πάνω της, πού δέν θά τό ξέρει κανένας ἄλλος ἔκτός ἀπ' αὐτόν πού θά τὴν πάρει».

Στόν ἄγγελο τῶν Θυατείρων «Καί ὁ νικῶν καί ὁ τηρῶν ἄχρι τέλους τὰ ἔργα μου, δώσω αὐτῷ ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν ἐθνῶν» (Ἀποκαλύψεως β' 26).

Μετὰ φραση: «Ὅποιος μείνει πιστός ὡς τό τέλος στή διαγωγὴ του πού ἐγώ τοῦ ζητῶ καί φτάσει ἔτσι στή νίκη, θά τοῦ δώσω ἐξουσία πάνω στά ἔθνη».

Στόν ἄγγελο τῶν Σάρδεων «Ὁ νικῶν οὕτω περιβαλεῖται ἐν ἱματίοις λευκοῖς, καί οὐ μὴ ἐξαλείψω τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐκ τῆς βίβλου τῆς ζωῆς, καί ὁμολογήσω τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ πατρός μου καί ἐνώπιον τῶν ἀγγέλων αὐτοῦ» (Ἀποκαλύψεως γ' 5).

Μετὰ φραση: «Τό νικητὴ θά τόν ντύσει ὁ Θεός μέ τά λευκά ρούχα τῆς νίκης· δέ θά διαγράψω τό ὄνομά του ἀπό τό βιβλίο τῆς ζωῆς καί θά τόν ἀναγνωρίσω ὡς δικό μου μπροστά στό Θεό καί στοὺς ἀγγέλους του».

Στόν ἄγγελο τῆ Φιλαδελφείας «Ὁ νικῶν, ποιήσω αὐτόν στῦλον ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θεοῦ μου, καί ἔξω οὐ μὴ ἐξέλθῃ ἔτι, καί γράψω ἐπ' αὐτόν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ μου

καί τὸ ὄνομα τῆς πόλεως τοῦ Θεοῦ μου, τῆς καινῆς Ἰερουσαλήμ, ἣ καταβαίνει ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ μου, καί τὸ ὄνομά μου τὸ καινόν» (Ἀποκλύφειος γ' 12).

Μετὰ φραση: Τόν νικητή θά τόν κάνω ἀμετακίνητο στῦλο στόν ναό τοῦ Θεοῦ μου· θά γράψω πάνω του τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ μου καί τό ὄνομα τῆς πόλης τοῦ Θεοῦ μου, τῆς νέας Ἰερουσαλήμ, πού κατεβαίνει ἀπό τόν οὐρανό, ἀπό τόν Θεό μου· θά γράψω ἀκόμα πάνω του τό καινούργιο ὄνομά μου.

Στόν Ἄγγελο τῆς Λαοδικείας «Ὁ νικῶν, δώσω αὐτῶ καθίσει μετ' ἐμοῦ ἐν τῶ θρόνῳ μου, ὡς κἀγὼ ἐνίκησα καί ἐκάθισα μετὰ τοῦ πατρός μου ἐν τῶ θρόνῳ αὐτοῦ» (Ἀποκαλύφειος γ' 21).

Μετὰ φραση: «Τόν νικητή θά τόν βάλω νά καθίσει μαζί μου στό θρόνο μου, ὅπως κάθισα κι ἐγὼ νικητῆς μαζί μέ τόν Πατέρα μου στό θρόνο του».

Ὁ σταυρωμένος καί δοξασμένος Ἰησοῦς Χριστός θά ἀναδείξει τούς αἰώνιους νικητές τοῦ διαβόλου.

«Καί αὐτοὶ ἐνίκησαν αὐτόν διὰ τὸ αἷμα τοῦ ἀρνίου καί διὰ τὸν λόγον τῆς μαρτυρίας αὐτῶν, καί οὐκ ἠγάπησαν τὴν φυγὴν αὐτῶν ἄχρι θανάτου» (Ἀποκαλύφειος ιβ' 11).

Μετὰ φραση: Αὐτόν ὅμως τόν νίκησαν οἱ ἀδελφοί μας μέ τό αἷμα τοῦ Ἀρνίου καί μέ τὴν μαρτυρία, πού ἔδωσαν γιά τόν Ἰησοῦ, ἀδιαφορώντας γιά τὴν ζωὴ τους, φτάνοντας ὡς καί τό θάνατο.

7) Γιά τὴν περιφρόνηση τοῦ λυτρωτικοῦ θανάτου Του τὸ ἐσφαγμένο Ἀρνίον θά διατηρεῖ αἰώνια ὀργή.

Ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός ὁδηγήθηκε στὴν ἐπίγεια ζωὴ Του ὡς ἄκακο πρόβατο στὴν σφαγὴ γιά νά χαρίσει

αιώνια λύτρωση και δόξα σ' όσους πιστέφουν σ' Αυτόν και εφαρμόσουν στην ζωή τους την διδασκαλία Του. Άλλά αυτή ή άκακία θά μεταβληθει σε άδυσώπητη όργή στην αιωνιότητα που θά στρέφεται εναντίον εκείνων που περιφρόνησαν και άρνήθηκαν την σωτηρία του ή και πολέμησαν την Έκκλησία που είναι ή κιβωτός τής σωτηρίας.

Τό άρνίο είναι σύμβολο πραότητας άνεξικακίας και ταπεινώσεως. Όμως στην Άποκάλυψη ό Ευάγγελιστής Ίωάννης περιγράφει την όργή του Έσφαγμένου Άρνιου, του Σταυρωθέντος Κυρίου κατά τής άπιστης και αντίθετης άνθρωπότητας. Σ αυτό τό σύμβολο τής άκακίας θά συντρίβονται όσοι άγάπησαν και ύπηρέτησαν την ματαιότητα τής άμαρτίας.

«Και είδον ότε ήνοιξε την σφραγιδα την έκτην, και σεισμός μέγας έγένετο, και ό ήλιος μέλας έγένετο ως σάκκος τρίχινος, και ή σελήνη όλη έγένετο ως αίμα, και οι άστέρες του ούρανου έπεσαν εις την γην, ως συκη βάλλουσα τους όλύνθους αύτης, υπό άνέμου μεγάλου σειομένη, και ό ούρανός άπεχωρίσθη ως βιβλίον έλισσόμενον, και πάν όρος και νήσος εκ των τόπων αύτων εκινήθησαν· και οι βασιλεις τής γής και οι μεγιστάνες και οι χιλίαρχοι και οι πλούσιοι και οι ισχυροί και πᾶς δουλος και έλεύθερος εκρυφαν έαυτους εις τα σπήλαια και εις τας πέτρας των όρέων, και λέγουσι τοις όρεσι και ταϊς πέτραις· πέσατε έφ' ήμᾶς και κρύφατε ήμᾶς από προσώπου του καθημένου επί του θρόνου και από τής όργής του άρνιου, ότι ήλθεν ή ημέρα ή μεγάλη τής όργής αυτού, και τίς δύναται σταθῆναι;» (Άποκαλύφειω σι' 12-17).

Μετάρραση: «Είδα τότε τό Άρνίο ν' άνοίγει την έκτη σφραγιδα. Τότε έγινε σεισμός μέγας, ό ήλιος έγινε μαυρος σαν πένθιμο ροϋχο, τό φεγγάρι έγινε όλόκληρο

κόκκινο σάν αίμα, και τ' άστέρια του ούρανοϋ έπεσαν στην γη σαν τά άγουρα σύκα, που τά ριχνει ή συκιά όταν την φυσάει δυνατός άνεμος· ο ούρανός έξαφανίστηκε όπως τυλίγεται μέ μιās ένα κυλινδρικό χειρόγραφο, κι όλα τά βουνά και τά νησιά μετακινήθηκαν από την θέση τους. Τότε οι βασιλιάδες της γης και οι κυβερνήτες, οι στρατηγοί, οι πλούσιοι, οι δυνατοί και όλοι, δοϋλοι κι έλεύθεροι, κρύφτηκαν στις σπηλιές και στά βράχια των βουνων και ειπαν στα βουνά και στα βράχια: Πέστε πάνω μας και κρύψτε μας άπ αυτόν που κάθεται στον θρόνο κι από την όργη του Άρνιου. Έφτασε ή μεγάλη ήμέρα της όργης του· ποιός μπορεί να την άντέξει;».

Αυτή ή όργη Του θα τρομάζει τους βασιλεις της γης, τους μεγιστάνες και τους χιλιάρχους, τους πλουσίους και τους ισχυρούς και κάθε δοϋλο και κάθε έλεύθερο θα τους αναγκάσει να τραποϋν σε φυγή και να ζητήσουν καταφύγιο στα σπήλαια τη γης και να λένε στις πέτρες

«Πέσατε έφ' ήμās και κρύψατε ήμās από προσώπου του καθημένου επί του θρόνου και από της όργης του άρνιου, ότι ήλθεν ή ήμέρα ή μεγάλη της όργης αυτού, και τίς δύναται σταθῆναι;» (Άποκαλύψεως στ' 17).

Μετάρρασι: «Πέστε πάνω μας και κρύψτε μας άπ αυτόν που κάθεται στο θρόνο κι από την όργη του Άρνιου. Έφτασε ή μεγάλη ήμέρα της όργης του· ποιός μπορεί να την άντέξει;».

Γι' αυτό φροντίστε να ζήσετε στη ζωή σας και στην αιωνιότητα μέ τον Σταυρωμένο Κύριο Ίησοϋ Χριστό.

